

(Iš Bhaktivinodos ॐ hākuros "Śaraṅ āgati")

Daina 1

*kabe gaura-vane, suradhunī-taṅ e,
'hā rādhe hā kṛṇā a' bole'
kāṅ diyā beṅ ā'bo, deho-sukha chāṅ i',
nānā latā-taru-tale*

*śwa-paca-gṅ hete, māgiyā khāibo,
pībo saraswatī-jala
puline puline, gaṅ ā-gaṅ i dibo,
kori' kṛṇā a-kolāhala*

*dhāma-bāsī jane, pranati koriyā,
māgībo kṅ pāra leśa
vaṅṅ ava-caraṅ a- reṅ u gāya mākhī',
dhori' avadhūta-veśa*

*gauṅ a-braja-jane, bheda nā dekhībo,
hoībo baraja-bāsī
dhāmera swarūpa, sphuribe nayane,
hoībo rādhāra dāsī*

1) Kada aš verkdamas vaikštinėsiu medžių ir vijoklių paunksmėje, dangiškosios Gaṅ gos upės pakrantėmis, Navadvīpoje, šaukdamas: „O Rādhe! O Kṛṇā a!“, pamiršęs bet kokius kūniškus patogumus?

2) Aš maitinsiuosi prašydamas išmaldos šunėdžių namuose ir gersiu Sarasvatī upės vandenį. Ekstazėje ritinėsiuosi ant žemės prie upės kranto, garsiai šaukdamas: „Kṛṇā a! Kṛṇā a!“

3) Lenkdamasis šventos žemės gyventojams aš prašysiu jų malonės trupinėlio. Dulkėmis nuo Vai□□ avų pėdų trinsiu visą savo kūną ir dėvėsiu elgetos drabužius.

4) Aš nematysiu skirtumo tarp Vrajabhūmio ir Navadvīpos gyventojų, ir taip pavirsiu į Vrajos gyventoją. Tikroji Viešpaties buveinės prigimtis pati apsireikš mano akims ir aš tapsiu Śrīmatī Rādhārā□ės tarnaitė.[1]

Daina 2

*dekhite dekhite, bhulibo vā kabe,
nija-sthūla-paricoya
nayane heribo, braja-pura-śobhā,
nitya cid-ānanda-moya*

*b□□ abhānu-pure, janama loibo,
yāva□ e vivāha ha'be
braja-gopī-bhāva, hoibe swabhāva,
āno-bhāva nā rohibe*

*nija-siddha-deha, nija-siddha-nāma,
nija-rūpa-swa-vasana
rādhā-k□ pā-bale, lobhibo vā kabe,
k□□ a-prema-prakara□ a*

*jamunā-salila- āhara□ e giyā,
bujhibo yugala-rasa
prema-mugdha ho'ye, pāgalinī-prāya,
gāibo rādhāra yaśa*

1) Kada vieną akimirką aš pamiršiu savo kūnišką tapatybę? Aš stebėsiu nuostabų Vrajos

karalystės, kupinos amžinos dvasinės palaimos, grožį.

2) Gimsiu karaliaus Vāṅ abhānu mieste ir laikui atėjus ištekėsiu į greta esantį Yāvaṅ a-grāma.
Mano būdas ir elgesys bus vien kaip piemenaitės ir aš nežinosiu kitų nuotaikų.[2]

3) Kada Rādhos malonės dėka aš gausiu savo amžiną dvasinį kūną, savo dvasinį vardą,
pavidalą ir drabužius? Kada Jos malone aš būsiu inicijuota į dieviškos meilės Kṅṅ ai išraiškos
technikas?[3]

4) Eidama prie Yamunos upės pasemti vandens, aš džiūgausiu, žinodama apie slaptingus
skonius, kurie jungia Dieviškąją porą, Rādhą ir Kṅṅ a. Sužavėta jų kilnios meilės aš giedosiu
Śrī Rādhos šlovę kaip išprotėjusi moteris.

Daina 3

*bṅṅ abhānu-sutā- caraṅ a-sevane,
hoibo ye pālya-dāsī
śrī-rādhāra sukha, satata sādhanē,
rohibo āmi prayāsī*

*śrī-rādhāra sukhe, kṅṅ aera ye sukha,
jānibo manete āmi
rādhā-pada chāṅ i', śrī-kṅṅ a-saṅ game,
kabhu nā hoibo kāmī*

*sakhī-gaṅ a mama, parama-suhṅ t,
yugala-premera guru
tad-anugā ho'ye, sevibo rādhāra,
caraṅ a-kalapa-taru*

*rādhā-pakṣi a chāṁ i', ye-jana se-jana,
ye bhāve se bhāve thāke
āmi to' rādhikā- pakṣi a-pātī sadā,
kabhu nāhi heri tā'ke*

1) Kad galėčiau tarnauti Vėė abhānu dukters lotosinėms pėdoms, aė atsiduosiu vienos iš Vrajos gopių globai ir bėsiu jos tarnaitė. Visuomet stengsiuosi suteikti malonumo Śrī Rādhāi.[4]

2) Širdyje žinosiu, kad Rādhos malonumas yra vienintelis Kėėė os džiaugsmo šaltinis. Todėl niekuomet nenorėsiu palikti jos lotosinių pėdų, kad galėčiau džiaugtis tik Jo bendrija.[5]

3) Kalbant apie meilę, kuri jungia Rādhą ir Kėėė a, sakhės yra geriausios mano draugės ir mokytojos. Sekdama jų pavyzdžiu, aė tarnausiu Rādhos lotosinėms pėdoms, kurios yra panašios į troškimus išpildančius medžius.

4) Aė visuomet šališka Rādhikos stovyklai ir todėl niekada nežiūrėsiu į tas, kurios paliko Rādhos draugiją, kas jos bebūtų ir kokie bebūtų jų siekiai.[6]

-----

[1] Panašiai dainavo Śrīla Narottama Dāsa ė hākura: śrī gauṁ a-maṁ ala-bhūmi, yebā jāne cintāmaṁ i, tā'r hoy braja-bhūme vāsa – kas supranta, jog gauṁ a-maṁ alos žemė yra padaryta iš transcendentinio filosofinio akmens, jis jau gyvena Vėė ndāvana-dhāmoje.

[2] Panašiai dainavo Śrīla Narottama Dāsa ė hākura: kabe vėė abhānu-pure, āhirī gopera ghare, tanayā hoyā janamibo / yāvaṁ e āmāra kabe, e pāṁ i grahaṁ a habe, vasati koribo kabe tāy – Kada aė gimsiu kokio nors piemens dukra Vėė abhānu-pure? Ir kada mano ranka bus atiduota santuokoje Yāvaṁ o mieste ir aė ten apsigyvensiu visam laikui?

[3] Savo Harināma-Cintāmaṁ i, ė hākura Bhaktivinoda išvardina vienuolika bhāvų arba amžino

dvasinio kūno papuošalų: (1) sambandha – santykiai; (2) vayasa – amžius; (3) nāma – vardas; (4) rūpa – pavidalas; (5) yūtha – grupė; (6) veśa – drabužiai; (7) ājñā – paliepimai; (8) vāsa-sthāna – gyvenama vieta; (9) sevā – tarnystė; (10) parākāññā – aukščiausias siekis; ir (11) pālya-dāsī-bhāva – globojamos tarnaitės nuotaika.

[4] Pālya-dasės nuotaiką pavaizduoja Śrīla Raghunātha Dāsa Goswāmī savo Vraja-vilāsa-Stavoje, 29 posme.

[5] Šį įsitikinimą ñ hākura Bhaktivinoda aprašo savo Jaiva Dharmoje, 39 skyriuje. Ten jis taip pat mini kaip atliekant amžiną tarnystę sakhės atlieka śikñā-guru vaidmenį.

[6] Tokio įžado laikėsi Raghunātha Dāsa Goswāmī savo Sva-Niyama-Daśakam, 6 posme, o taip pat ñ hākura Bhaktivinoda savo Sva-Niyama-Dvādaśakam, 9 posme.